

Γράμμα μιας έφηβης.

«Αυτό που πολλοί αποκαλούν το μέλλον»

Ονομάζομαι Ε.Κ. Είμαι 14 ετών. Είμαι έφηβη, δεν ξέρω τι σημαίνει αυτή η λέξη, όμως κάποιοι «μεγάλοι», μου είπαν ότι η εφηβεία είναι η μεταβατική περίοδος του ανθρώπου, από παιδί σε ενήλικας. Εμένα όμως, αν με ρωτήσεις, θα σου πω πως η εφηβεία με μια λέξη χαρακτηρίζεται ΤΡΕΛΑ.

Δεν ξέρω πως αλλιώς μπορώ να το περιγράψω. Και για να σου δώσω να καταλάβεις καλύτερα, εφηβεία είναι να θες να κλάψεις και μετά από λίγο να γελάς. Εφηβεία είναι να θες να τρέξεις 10 γύρους την πόλη σου γύρω-γύρω την μια στιγμή, και την άλλη να πέφτεις κατάκοπος στο κρεβάτι μόνο στη σκέψη πως θα βγεις από την πόρτα του δωματίου σου.

Εφηβεία είναι, να θες να φας ό,τι έχει μέσα το ψυγείο, και μετά από λίγα λεπτά να κάνεις εμετό στην τουαλέτα μόνο και μόνο στην ιδέα ότι θα βάλεις κάτι στο στόμα σου. Και τι βγαίνει από όλο αυτό; Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Παλεύω με τον εαυτό μου να καταλάβω ποιος ή τι στο καλό είμαι. Προσπαθώ με 1.000 τρόπους να πειστώ ότι εγώ, οι συμμαθητές μου, οι φίλοι μου, οι συνομήλικοί μου, είμαστε αυτοί που θα αλλάξουμε τον κόσμο!

«Εσείς είστε η νέα γενιά, σε εσάς βασίζεται το μέλλον». Αλήθεια, πόσες φορές το άκουσα αυτό; Αιώνια, αναλλοίωτη φράση... Και, για να' χουμε καλό ερώτημα, γιατί να αλλάξουμε εμείς τον κόσμο από την αρχή; Υποτίθεται, πρέπει να πηγαίνει προς το καλύτερο, και όμως μόνο προς το χειρότερο κατευθύνεται. Ήθελα να ήξερα αν οι μεγάλοι γεννήθηκαν μεγάλοι, ή αν υπήρξαν ποτέ παιδιά και έφηβοι.

Με τι πρότυπα θα αλλάξουμε τον κόσμο; Με αυτά που υπάρχουν στις ταινίες; Εκείνοι φοράνε μπέρτες, πετάνε, ρίχνουν λείζερ στα μάτια, ελευθερώνουν φωτιές, τρέχουν σαν βολίδα, σώζουν ανήμπορες γριούλες και ορφανά. Εγώ αντίθετα, την τελευταία φορά που κοιτάχθηκα στον καθρέφτη, είδα μόνο ένα άσχημο, ενοχλητικό σπυρί στο μέτωπό μου, που οι μόνες μαγικές δυνάμεις που μπορεί να μου δώσει είναι η εξάντληση της υπομονής μου και νεύρα πέρα από το «όριο θραύσεως».

Και ποιο άλλο πρότυπο έμεινε; Εκείνο των αρχαίων προγόνων, που άλλαξαν την πορεία των φυσικών επιστημών. Κλίνω περισσότερο στα θεωρητικά μαθήματα, συγγνώμη! Μετά ποιο άλλο; Ααα, ναι! Εκείνο των παιδιών την δεκαετία του 60, που άφηναν μαλλιά και σώμα άπλυτο και ζούσαν σε τροχόσπιτο, με μοναδικό πλούτο μια κιθάρα και φαρδιά λουλουδάτα παντελόνια. Ύστερα αυτό της δεκαετίας του 90, που έβαφαν μαλλιά και μάτια μαύρα, που φορούσαν σκοτεινά, σκούρα ρούχα, και κλαίγανε την μοίρα τους σε παγκάκια και σε σκαλιά από πλατείες.

Και τα σημερινά μας πρότυπα; Έρχομαι, κάνω την δουλειά μου, απλά για να μην πουν τίποτα οι υπόλοιποι, και μετά πηγαίνω σπίτι μου και σχολιάζω τους συναδέλφους μου. Και μένουν οι εξαιρέσεις, που σαν «κορόιδα» κάθονται να γνωρίσουν τον κάθε μαθητή ξεχωριστά, και να δουλέψουν μαζί του, οδηγώντας τον από το βάθος στην κορυφή.

Γιατί λοιπόν να μεγαλώσω και να γίνω «το μέλλον»; Και που θα γίνω, τι; Θα καταλήξω σαν τους υπόλοιπους, που αντί να βγάζουν, προσθέτουν όλο και περισσότερα τούβλα στον τοίχο. Τον τοίχο μεταξύ των παιδιών και των μεγάλων. Και ποιος είναι ο στόχος μου από όλο αυτό το κείμενο; Να κάνω ένα αίτημα. Πολλοί ζητούν ένα χαρτί και ένα μολύβι ή μια μπάλα και ένα τέρμα, εγώ ζητάω ΠΡΟΤΥΠΑ. Πρότυπα σημερινά, καθημερινά, που να εμπνέουν σεβασμό και δέος. Γιατί ίσως να μην φταίνε μόνο τα παιδιά, αλλά και κάποιοι από τους «μεγάλους», που δεν στάθηκαν ικανοί να επιβληθούν σε ένα σύνολο παιδιών, εφήβων. Σε ένα σύνολο που τα μέλη του αποτελούν το «ΜΕΛΛΟΝ».

Πολλοί από αυτούς θα σταθούν στα ορθογραφικά ή και συντακτικά λάθη, που πιθανόν έχει αυτό το κείμενο. Εγώ όμως είμαι σίγουρη πως στους πέντε, ο ένας θα καταλάβει τι θέλω πραγματικά να πω. Και είμαι το ίδιο σίγουρη πως αυτός θα καταλάβει επειδή κάθισε να γνωρίσει τον καθένα από εμάς τους έφηβους, και να μας πάει από τη Γη στη Σελήνη. Επειδή πολύ απλά αυτός ο ένας έκανε πράξη αυτό που κάποιοι το λένε, απλά για να το πουν. Επειδή αυτός έγινε το ΜΕΛΛΟΝ, που σήκωσε στις πλάτες του τα λάθη του παρελθόντος. Αυτό το πρότυπο ζητάω!